

have sagt det, som rundt om i Blade og Telegrammer er kommet frem. Det kan ikke gøres paa den Maade. Naar den ærede fungerende Ordfører ytrede Haab om, at Sagen virkelig skulde være ude af Verden dermed, saa tror jeg ikke, at mange ville mene, at dette Haab vil blive til Virkelighed. Den tyfste Rigskanslers Ytringer gif i to Retninger, saa vidt de ere refererede. Den ene Retning var den, at han omtalte den danske Konges Stilling til det tyfste Hof og den tyfste Kejser, og den anden var den, at han omtalte, at der i Danmark var saadanne Strømninger — eller hvilke Ord han nu vel ellers kan have anvendt — at man kunde tro, at der var Mulighed for et fjendtligt Forhold mellem Danmark og Tyskland og en Mulighed for, at Danmark under en tilkommende europæisk Krig kunde komme til at deltage i denne mod Tyskland. Jeg tror, at man her i Landet med Beroligelse hørte den første Del af Rigskanslerens Udtalelser, jeg tror, at man er taknemlig for, at Kongen indtager en saadan Stilling til det tyfste Hof og Kejser, at Kansleren kunde minde om det Venstab, der var mellem de to Konger. Den danske Konge har vist sit Venstab ved Besøg, den danske Konge paa-tænker paa ny et Besøg i Berlin, og den danske Konge har i Øjeblikket en Charge i et tyf Regiment: alt dette er beroligende for Gemytterne her i Danmark. Men den anden Del af den tyfste Kanslers Tale har vaakt Uro og Betænkelighed her i Landet, og med Rette, og da er det naturligt, at man spørger sig selv, hvad Grund der er til, at en saadan Mistænksomhed, som her er antydet — hvilke Ord, der ere brugte, er i Virkeligheden ganske irrelevant — kan komme frem, og da er det klart, at dette beror paa den Politikk, der er fulgt her i Landet. Naar man her i Landet har bygget Fæstningsværker og bygget dem mod Folketings Vilje og Grundlovens Paabud, er det ikke underligt, at Udlandet tror, at der hersker Chauvinistiske Stemninger her i Landet, og naar den nuværende Regering har kunnet modtage af private Folk, som ytre meget Chauvinistiske Anskuelse, et Fort, en Del af dens Fæstning, er det endnu mindre underligt, at der rundt omkring i Udlandet kommer en saadan Betragtning frem og en Følelse af, at der her i Landet er et Krigsparti. Jeg tror nu ikke, der er mange her i Landet, undtagen de mest ivrige Chauvinister, som ikke ere af den Anskuelse, at Venstabsforholdet til Tyskland er en Livsbetingelse for Danmark. Der er ikke Tale om, at Danmark alene indtager en neutral Stilling, det er noget, som altid er hævdet fra Minister-

bordet mange Gange tidligere, men Spørgsmaalet er, i hvilket Forhold vi overhovedet staa til Tyskland, og da tror jeg, at det vilde have været mere beroligende for os, om den højtærede Udenrigsminister havde udtalt, at et venkabeligt Forhold til Tyskland er en Livsbetingelse for Danmarks Eksistens overhovedet. Dette er ikke blevet sagt; den danske Udenrigsminister har holdt sig til at sige nogle Ord om det gode Forhold, der bestaar mellem Danmark og Tyskland, hvilket ganske vist ogsaa vilde blive sagt af den franske Udenrigsminister og maasse ogsaa af den russiske Udenrigsminister i dette Øjeblik. Alle Lande hævde jo, at der bestaar et godt Forhold, og at man ikke tænker paa at deltage i en Krig. Men dette har jo ikke saa meget at bethyde, som den Udtalelse vilde have, at der maatte og skulde være et Venstabsforhold mellem Danmark og Tyskland. Hvis dette ogsaa var den danske Udenrigsministers Mening, og hvis det overhovedet var Regeringens Mening, vilde man ganske vist endnu mindre kunne forstaa, hvorfor der da er anstillet en saa stor Krigsalarm her i Landet. Det flertal, som tidligere var her i Folketinget, var tilbøjeligt til og har mange Gange udtalt, at den Ulykke, som de nu opførte Fæstninger vilde bringe, var, at de vilde vække Europas Opmærksomhed paa sig og bibringe det den Forestilling, at der her i Landet var nogen, som ønskede og tænkte paa at deltage i en europæisk Krig. Det var ikke alene de Penge, der bleve udgivne til Fæstningerne, som skræmmede Folketinget tilbage, det var langt mere Følelsen af, at Fæstningerne i sig selv var en Fare for Danmarks Selvstændighed, men Fæstningen er bygget, den er bygget mod Folketingets Vilje, bygget for ubevilgede Penge. Under disse Omstændigheder er der i alt Fald nogle her i Landet, der have forstaaet, hvad ogsaa det tidligere Folketings flertal forstod, hvorledes der kunde vækkes Mistanke og Misstemning mod Danmark i Udlandet, og under saadanne Forhold tror jeg ikke, at den højtærede Udenrigsministers Udtalelse i Dag virkede saa beroligende, som jeg hørte, at den ærede fungerende Ordfører ønskede, at den skulde virke.

Korsgaard: Den højtærede Udenrigsminister udtalte, at det ikke var den danske Regering bekendt, at Tyskland har opfattet vore Forsvarsforanstaltninger som rettede mod Tyskland. Det vilde vel ogsaa være lidt mærkeligt, om den tyfste Regering underrettede den danske Regering om, at den havde den Slags Tanker om vort Fæstningsbyggeri.